

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/547/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7512211021
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7512211021.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slebodníka v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 36 613 843, proti žalovanému U. Č., M. B., B. XXX/XX, zastúpenému opatrovníkom JUDr. Bc. Luciánom Törökom, zamestnancom Okresného súdu Košice I, o zaplatenie 2 755 €, s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Námestie legionárov 5, IČO 42 176 778, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Advokátska kancelária, Stropkov, Nám. SNP 7, IČO 35 510 722, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 10C/354/2013-93 zo 16.12.2014 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka.
M e n í rozsudok vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka tak, že vedľajšiemu účastníkovi sa nepriznáva náhrada trov konania.
Stranám a vedľajšiemu účastníkovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 608,30 € spolu s 9 % úrokom z omeškania od 29.6.2011 až do zaplatenia z uvedenej sumy, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 428,53 € na účet jeho zástupcu, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol čo žalobca žiadal podanou žalobou, čím svoju žalobu odôvodnil, čo mu oznámil opatrovník žalovaného, akú námietku vzniesol vedľajší účastník vo svojom stanovisku k predmetu konania, na čo poukázal, resp. čo uviedol, na čo poukázal žalobca vo vyjadrení k uvedenému stanovisku a, že vykonal dokazovanie a zistil tento skutkový stav: Právna predchodkyňa žalobcu Slovenská sporiteľňa a.s., Bratislava, Tomášikova 48, IČO 00 151 653 a žalovaný uzatvorili 22.8.2005 Zmluvu o splátkovom úvere č.446487052. Podľa tejto zmluvy Slovenská sporiteľňa mu poskytla úver 50 000 Sk, t.j. 1 659,70 € a žalovaný sa zaviazal tento úver splácať v mesačných splátkach po dobu 60 mesiacov, t.j. od 20.9.2005 do 20.8.2011 mesačne po 1 309 Sk, t.j. 43,45 € pri úrokovej sadzbe 17,3 % a ročnej priemernej miere nákladov 9,45 %. Žalovaný svoju povinnosť riadne neplnil, keďže úver riadne a včas nesplácal. Z celkovej istiny úveru 1 659,70 € uhradil 1 228,70 €. Slovenská sporiteľňa na základe zmluvy o postúpení pohľadávok podľa § 524 a n. O. z. 22.8.2011 postúpila svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Ku dňu postúpenia pohľadávky činila táto celkom 2 755 € a pozostávala z istiny 2 093,23 €, riadneho úroku 313,84 € a úroku z omeškania 347,93 €. Zmluva o splátkovom úvere bola uzavretá podľa § 497-507 Obch. zák. Mal však za to, že na daný právny vzťah je potrebné aplikovať Zák.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ust. O. z. - § 52 a n., ako aj Zák.634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Citoval znenie § 23a ods.2 Zák.634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení

Zák.616/04 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods.1 O. z., § 2 písm. a), b), § 4 ods.3 písm. a) Zák.258/01 o spotrebiteľských úveroch v znení zák.568/07 Z. z., § 100 ods.1, § 101, § 103, § 517 ods.2 O. z. a § 3 nar.vl.87/95 Z. z. Z vykonaného dokazovania mal za to, že žalovanému bol poskytnutý spotrebiteľský úver, tento začal čerpať - v podstate ho vyčerpal v celom rozsahu, preto považoval uzavretú zmluvu za platnú bez ohľadu na spornosť ročnej priemernej miery nákladov. Žalovaný však nedodrжал podmienky zmluvy, keďže úver riadne a včas nesplácal. Z predložených listinných dôkazov vyplýva, že z istiny 2 755 € bolo k 2.7.2009 splatných 2 147 € a „zbývajúca“ časť splátok po 2.7.2009 v sume 608,30 € (14 x 43,50). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca uplatnil uňho svoj nárok 2.7.2012. Opatrovník aj vedľajší účastník vzniesli námietku premlčania jednotlivých splátok úveru, ktorá nastala pred 2.7.2009. Prihliadol k tejto vznesenej námietke premlčania a preto nárok na zaplatenie istiny pred týmto dňom zamietol. Pokiaľ sa týka vznesenej námietky zo strany žalobcu, že premlčanie môže vzniesť iba žalovaný, v danom prípade sa touto skutočnosťou nezaoberal, keďže námietku premlčania vzniesol aj žalovaný, zastúpený opatrovníkom, a preto bližšie možnosť vzniesť námietku premlčania vedľajším účastníkom nerozoberal. Pokiaľ žalobca predložil dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 20.11.2011, k tejto dohode považoval za potrebné uviesť, že uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka, adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátenú domnienku, že dlh v čase uznania existoval. Tento úkon okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony musí mať písomnú formu, musí byť z neho zrejmy dôvod vzniku pohľadávky, musí byť v ňom presne určená výška pohľadávky, napokon musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Uznaním dlhu nevzniká nový záväzok, ale sa ním zabezpečuje uznaný záväzok tým, že v dôsledku ním založenej právnej domnienky zvyhodňuje postavenie veriteľa, na ktorú treba prihliadať tak, že je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti na strane veriteľa ako dodávateľa a s ohľadom na potencionálne riziko, že takéto správanie narušuje, resp. môže narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutej službe. Podľa jeho názoru v danom prípade touto dohodou žalobca vnútil žalovanému uznanie záväzku. Takáto dohoda, obsahujúca v názve dohodu o splátkach a súčasne uznanie záväzku je pre bežného spotrebiteľa nie celkom zrozumiteľná a je zrejme, že ak by žalovaný takto chcel získať povolenie splátok, musel by podpísať takúto formulárovú dohodu, v ktorej je zároveň uvedené, že uznáva čo do právneho dôvodu záväzok voči veriteľovi. Už samotné umiestnenie textu o vedomosti o tom, že uznáva záväzok, je zavádzajúce a nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorú možno od neho rozumne očakávať pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúcom čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery, uplatňovanej v oblasti jeho obchodnej činnosti. Ide teda zo strany žalobcu o nekalú obchodnú prax a takáto dohoda o uznaní záväzku je v rozpore s dobrými mravmi a najmä preto je neplatná a nemá žiadne právne účinky ani z hľadiska plynutia premlčacej doby a jej predĺženie podľa § 110 ods.1 O. z., preto napriek predloženej dohode prihliadal na vznesenú námietku premlčania. Zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 608,30 €, čo činí 14 splátok po 43,45 €, ktoré mali byť splatné po 2.7.2009. Mal totiž za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má písomnú formu, na jej základe bol poskytnutý spotrebiteľský úver, ktorý spotrebiteľ aj vyčerpal, preto túto zmluvu považoval za platnú a zaviazal žalovaného na zaplatenie splátok, ktoré nie sú premlčané, t.j. po 2.7.2009 v celkovej výške 608,30 € a nad túto čiastku žalobu zamietol. V danom prípade sa žalovaný s úhradou splátok po 2.7.2009 dostal do omeškania, preto ho zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania, ktorý činí podľa cit. zákonných ust. 9 % ročne, a to od 29.6.2011 až do zaplatenia, t.j. tak, ako si to žalobca uplatnil v žalobe. Citoval znenie § 142 ods.2 O. s. p. V danom prípade z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca mal vo veci úspech iba čiastočný - z istiny 2 755 € mu bola priznaná čiastka 608,30 €. Žalovaný v konaní náhradu trov konania nežiadal priznať, preto vyslovil, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania. Predmetom konania bola čiastka 2 755 €, vedľajší účastník vstúpil do konania a požadoval náhradu trov konania. V konaní však mal úspech v časti o 2 146,70 € (2 755 - 608,30). Podľa § 142 ods.1 O. s. p. prináleží mu náhrada trov konania. Náhrada pozostáva z úkonov právnej „pomoci“, a to prevzatie a príprava, vyjadrenie z 13.11.2013 a stanovisko z 29.5. „201E“. Jeden úkon právnej „pomoci“ podľa § 10 ods.1 Vyhl.655/04 činí zo žalovanej istiny 111,21 €, režijný paušál 7,63 €, 7,81 €, 8,04 € a 20 % DPH. Trovy právneho zast. celkom 428,53 €. Túto čiastku zaviazal žalobcu zaplatiť na účet zástupcu vedľajšieho účastníka podľa § 149 ods.1 O. s. p. Mal za to, že zástupca vedľajšieho účastníka poskytol právne služby, ktorých vykonanie malo vplyv na účelné bránenie práv žalovaného a zároveň aj na jeho konečné rozhodnutie. Išlo teda o účelné vynaložené trovy konania a preto ich priznal v celom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu v časti, v ktorej súd žalobný návrh zamietol (2 146.70 € s prísľ.) podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu, ktoré odôvodnil nasledovne: Poukazuje na skutočnosť, že 22.11.2011 žalovaný podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej len Dohoda;

poznámka žalobcu), prostredníctvom ktorej uznal svoj záväzok voči nemu vzniknutý zo zmluvy o splátkovom úvere so Slovenskou sporiteľňou, a.s. vo výške 2 093,23 € s prísl., čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa splatiť svoj záväzok. Predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zák. vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany žalovaného ako právny inštitút zakotvený v O. z., pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zák., je prerušenie plynutia premlčacej doby. Tzn., že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba, a to priamo zo zák. Citoval znenie § 110 ods.1 O. z. Považuje za potrebné zdôrazniť, že podpisom Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, došlo k naplneniu § 110 ods.1 druhá veta O. z., tzn. k prerušeniu plynutia premlčacej doby a k plynutiu novej 10 ročnej premlčacej, pričom k tomu, aby nastali uvedené účinky zák. nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Teda aj uznaním premlčaného záväzku bez toho, aby bol dlžník poučený o premlčaní, nastávajú uvedené účinky. Považuje za potrebné poukázať na rozdielnosť účinkov a rovnako aj rozdielnosť náležitostí potrebných k tomu, aby nastali účinky § 110 ods.1 druhá veta O. z. a § 558 O. z. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods.1 O. z. viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Úprava obsiahnutá v § 558 O. z. spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátenej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Tzn. § 110 ods.1 O. z. nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky (hoci aj vo vzťahu k premlčanému dlhu) s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní a jeho následkoch. Podpísaním Dohody došlo k začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby, teda právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods.1 druhá veta O. z., t.j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby v tomto prípade nastal. Zároveň poukazuje na účinky § 558 O. z. v súvislosti s čl.2 bod 3.1 Dohody posledná veta, v ktorej je jednoznačne, zrozumiteľne a jasne uvedené: Osoby uvedené v bode 1.2 a, alebo 1.3 tejto Dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Citoval znenie § 558 O. z. Tým, že žalovaný podpísal Dohodu, prejavil svoju vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jeho záujme, pretože po jeho splatení nebude figurovať v databázach neplatičov, čím sa môže v budúcnosti zlepšiť jeho postavenie pri žiadosti o úver. Predmetná Dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Obsah Dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním žalovaný nemal možnosť oboznámiť a okrem toho Dohodu podpisoval vo svojom bydlisku, teda mal možnosť si Dohodu v pokoji prečítať a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť Dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasil. Ide o prejav slobodnej vôle žalovaného, ktorý si je vedomý svojho záväzku, uzavrieť s ním predmetnú Dohodu a svoj záväzok postupne splatiť v dohodnutých splátkach. Zároveň si dovoľil poukázať na skutočnosť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa (viď. Rozsudok Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 23Cdo 1201/2009 a tiež komentár Občanský zákoník I Komentář. I. vydanie, Praha: C.H.Beck, 2008). Účelom ochrany spotrebiteľa je zabezpečiť rovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán tak, že súd má povinnosť ex offo prihliadať na neprijateľnosť a neplatnosť zmluvných podmienok. Účelom ochrany spotrebiteľa však v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje. Zastával názor, že súd vybočil z medzí a účelu ochrany spotrebiteľa upravenej v O. z., keď úplne negoval hmotnoprávne inštitúty upravené v O. z., a to uznanie práva v zmysle § 110 ods.1 O. z., ako aj uznanie záväzku v zmysle § 558 O. z., vychádzajúc pritom iba z domnienok, ktoré riadne neodôvodnil. Daným prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Žiadne zákonné ust. nebráni súdnemu uplatneniu aj premlčaného práva a zároveň premlčaním dlh nezaniká, teda nemožno ani pri najmenšom hovoriť o použití nekalých obchodných praktík. V danom prípade došlo navyše k uznaniu dlhu a teda k plynutiu novej premlčacej doby. Zároveň je namieste poukázať na skutočnosť, že žalovaní sú v mnohých prípadoch v omeškaní s úhradou dlžnej sumy niekoľko rokov, pričom v snahe zabrániť súdnemu riešeniu vecí sú vyzývaní písomne, telefonicky, vykonaním osobných návštev, v snahe zabezpečiť úhradu dlžnej sumy ešte pred podaním žalobného návrhu za účelom mimosúdného vyriešenia vecí a zabrániť tak zbytočnému navyšovaniu dlžnej sumy. Žalovaný si bol vedomý svojho záväzku, avšak ten uhradený nebol. Konanie žalovaného nemožno považovať za morálne a čestné, a preto nemožno súhlasiť s tým, resp. je absurdné, aby takému konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Citoval z rozhodnutí Krajského súdu (ďalej len KS) v Nitre 6Co/252/2013 z 31.3.2014 a 7Co/82/2014 z 31.3.2014, KS v

Prešove 9Co/35/2013 z 11.3.2014 a 9Co/41/2013 z 10.6.2014, KS v Žiline 11Co/187/2014 z 29.5.2014 a KS v Trnave 25Co/84/2013 z 28.7.2014. Pre úplnosť uviedol, že pokiaľ by súd posúdil predmetný úverový vzťah podľa ust. Obch. zák., následne aj účinky Dohody je potrebné vyhodnotiť v zmysle ust. Obch. zák. V súvislosti s platnosťou Dohody poukázal aj na rozhodnutia KS v Banskej Bystrici 15Co/28/2013 z 30.10.2013 a 15Co/166/2013 zo 17.9.2014, z ktorých citoval. Ďalej uviedol, že pokiaľ aj mu súd priznal splátky nepremilčané ku dňu podania žalobného návrhu, nesprávne aplikoval na daný prípad ust. O. z., týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ust. Obch. zák., keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-závazkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Predmetná úverová zmluva bola uzavretá 22.8.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali § 52-54 O. z. len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti O. z., ako aj na zmluvu podľa § 55 O. z. Zmluva o úvere bola upravená v Obch. zák. V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom § 879f ods.3 O. z. (citoval jeho znenie). Novelizovaným § 52 ods.1 O. z. sa nespravujú nároky vzniknuté pred 1.1.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 1.1.2008. Tzn., že pokiaľ pred 1.1.2008 bola uzavretá zmluva o úvere, kde bol dlžník spotrebiteľom, tak, ako v danom prípade, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 1.1.2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa § 52-54 O. z. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 1.1.2008 sa spravujú ust. Obch. zák. bez ohľadu na povahu účastníkov. V tejto súvislosti poukázal na nasledovné rozhodnutia: Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) 2MCdo 3/2011 z 28.4.2011 a 6MCdo/4/2012 z 27.3.2013, KS v Banskej Bystrici 15Co/132/2013 z 21.11.2013 a 15Co/28/2013 z 30.10.2013, KS v Trnave 9Co/138/2013 z 20.2.2014, KS v Žiline 9Co/157/2013 z 12.9.2013 a KS v Prešove 9Co/64/2013-145 z 30.9.2014 (zo všetkých citoval). Vzhľadom na uvedené na daný prípad je nutné aplikovať ust. Obch. zák. Citoval z komentára k § 52 O. z., k spotrebiteľským zmluvám od prof. JUDr. Petra Vojčika, CSc. Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Ďalej nesúhlasil s priznaním trov právneho zast. vedľajšieho účastníka z nasledovných dôvodov: Uviedol, že pomoc vedľajšieho účastníka v danom spore vôbec nebola účelná ani „žiadúca“, keďže súd zamietol žalobný návrh z dôvodu premlčania, pričom v obdobných prípadoch postupuje súd zmysle 5b zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č.372/90 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tzn. súd ex offo prihliada na premlčanie uplatneného nároku. Vzhľadom na uvedené sa tvrdenia vedľajšieho účastníka v konaní javia ako neúčelné. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Trnave 24Co/521/2012 zo 4.12.2013, podľa ktorého neboli vedľajšiemu účastníkovi priznané trovy konania, keďže neboli spojené s úkonmi, ktoré by boli v konaní vykonané účelne. Zastáva názor, že v prípade trov vedľajšieho účastníka nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, a poukázal na to, že nepriznaním náhrady trov konania súd neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR, najmä keď trovy konania nie sú účelne vynaložené a nie sú ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Obdobný právny názor vyslovil Ústavný súd (ďalej len ÚS) SR v náleze II.ÚS 78/03. KS sa už vo viacerých rozhodnutiach zaoberali účelnosťou trov vedľajšieho účastníka. Tento sa však rôznymi argumentmi snaží presvedčiť súdy o účelnosti vyložených trov právneho zast. Najvyšší súd SR sa s týmito dôvodmi, ako ani s argumentmi Generálneho prokurátora SR, ktorý na podnet vedľajšieho účastníka podal mimoriadne dovolanie voči rozhodnutiu o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, nestotožnil a mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora SR zamietol. Citoval právny názor, ktorý vyslovil NS SR v uznesení 6MCdo 5/2013 z 19.3.2014. Uvedené potvrdzuje, že na priznanie náhrady trov konania je nevyhnutné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 O. s. p., a to najmä účelnosť vynaložených trov konania, ktorú by mal súd pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania vždy skúmať. Účelnosť je vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa a opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje jej medze. Účelnosť by mala byť posudzovaná pri každom úkone právnej služby samostatne. Nárok na náhradu trov právneho zast. nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností. Uvedené možno aplikovať aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať, a sú významné pre posúdenie veci samej. Podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Vedľajší účastník je združením založeným na ochranu spotrebiteľa, a teda prioritne sa predpokladá pomoc zo strany združenia založeného za týmto

účelom, nie zo strany zvoleného zástupcu združenia. Účelom združenia na ochranu spotrebiteľa je, o. i., kolektívna ochrana spotrebiteľov, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Je zrejmé, že na to, aby združenie mohlo naplňať svoje ciele a vykonávať svoju činnosť, musí reálne disponovať zodpovedajúcou materiálnou, ako aj personálnou základňou, minimálne v rozsahu zabezpečenia možnosti vykonávania základných proklamovaných cieľov (o. i., aj zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní). Už skutočnosť, že vedľajší účastník je registrovaný v registri občianskych združení, vedenom na Ministerstve vnútra SR, preukazuje, že pri vzniku a registrácii samotného združenia muselo ministerstvo postupovať v zmysle § 25 ods.3 zák.č.250/07 Z. z., a teda posudzovať, či k vzniku Združenia došlo v súlade so zák., nezávislosť a neziskovosť Združenia, vysporiadanie záväzkov vo vzťahu k štátu a skutočnosť, či združenie aktívne pôsobilo v oblasti spotrebiteľov po dobu najmenej 2 rokov. Ak združenie už v čase svojej registrácie aktívne pôsobilo v oblasti ochrany spotrebiteľa, znamená to, že už v tomto čase muselo spĺňať základné materiálne a personálne predpoklady na vykonávanie aktívnej činnosti v tejto oblasti. Má za to, že úmyslom zákonodarcu pri umožnení vstupu právnickej osoby ako vedľajšieho účastníka do konania, bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Len na základe skutočnosti, že žalovaným je spotrebiteľ, bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania, nie je možné pripraviť sa na zastupovanie v tej ktorej veci, a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie právneho zast. Vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast. Zneužívanie priebehu civilného konania na získanie náhrady trov konania je v rozpore s účelom civilného procesu, ktorým je poskytovanie ochrany porušeným alebo ohrozeným, subjektívnym hmotným právam a právom chráneným záujmom. Na základe uvedeného navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmať a v zmysle § 220 O. s. p. ho zmeniť tak, že vyhovie jeho žalobe, resp. v zmysle § 221 ods.1 a 3 O. s. p. ho zruší a vráti vec súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil voči žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania a právneho zast. v prvostupňovom i odvolacom konaní, pričom trovy právneho zast. odvolacieho konania pozostávajú z 1 úkonu právnej služby 109,55 € s DPH a režijného paušálu k úkonu právnej služby 10,07 € s DPH, spolu 119,62 € s DPH (podanie odvolania).

4. K odvolaniu žalobcu podal vedľajší účastník nasledujúce vyjadrenie: I. Vo vzťahu k Dohode o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach. V odvolaní sa žalobca odvoláva na Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 22.11.2011 v ktorej mal žalovaný uznať svoj záväzok. Podľa jeho názoru však súd v odôvodnení rozsudku veľmi podrobne a náležite argumentoval, prečo predmetnej Dohode nepriznal právne účinky a posúdil ju ako nekalú obchodnú praktiku. V tejto súvislosti dal do pozornosti odvolacieho súdu aktuálne uznesenie NS SR 8MCdo 1/2014 z 30.3.2015, týkajúce sa posúdenia platnosti, resp. neplatnosti posudzovanej Dohody, z ktorého citoval. Zároveň poukázal na skutočnosť, že aj všetky odvolacie súdy na Slovensku dešifrovali nekalú obchodnú praktiku žalobcu pri podpise formulárovej Dohody a posúdili ju ako neplatný právny úkon: - rozsudok KS Košice 4Cob/24/2013-86 zo 14.5.2013, - KS Nitra 9Co/168/2013-204 z 18.7.2013, - KS Banská Bystrica 16Co/193/2013-168 z 12.9.2013, - KS Trnava 23Co/46/2013-243 z 30.9.2013, - KS Prešov 20Co/31/2013 z 10.10.2013, - KS Žilina z 8Co/514/2013-220 z 29.11.2013, - KS Bratislava 6Co/210/2013-128 zo 16.12. 2013 a KS Trenčín 5Co/203/2013-132 z 18.12.2013. II. Prednostná aplikácia O. z. pred Obch. zák. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej namieta, že na predmetný právny vzťah a premlčanie ním uplatnenej pohľadávky nemožno aplikovať ust. O. z., keďže vymedzenie spotrebiteľskej zmluvy ako akejkoľvek zmluvy uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom, bez ohľadu na právnu formu bolo uskutočnené až novelou O. z. č.568/07 Z. z. s účinnosťou od 1.1.2008. Z uvedeného dôvodu je preto - podľa názoru žalobcu - potrebné na predmetný právny vzťah aplikovať úpravu Obch. zák. citoval znenie § 23a ods.1 zák.č.634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, účinného od 25.11.2004, v zmysle novely vykonanej zák.č.616/04 Z. z. S poukazom na uvedené považoval teda argumentáciu žalobcu uvedenú v jeho podaní za nenáležitú,

pretože zmluva, ktorá je právnym titulom uplatňovaného nároku, je celkom zrejme spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské (typové, štandardné, adhézne) zmluvy boli v našom poriadku vymedzené dávno pred účinnosťou novely O. z. (1.1.2008), na ktorú poukazuje žalobca. Citoval znenie novelizovaného § 52 ods.2 posledná veta O. z. Takáto právna úprava len explicitne uzákonila prevažujúcu prax všeobecných súdov SR, v zmysle ktorej sa na všetky spotrebiteľské právne vzťahy prednostne použije občianskoprávna úprava pred úpravou obchodnoprávnou, a to vrátane otázky premlčania. Citoval, čo je uvedené v samotnej dôvodovej správe k novele O. z. č.102/14 Z. z. V tejto súvislosti zároveň poukázal na aktuálny rozsudok NS SR 3MCdo/12/2014 z 21.4.2015, a citoval, čo by v jeho zmysle súd mal vziať na zreteľ. Základnou filozofiou spotrebiteľského práva je totiž pozitívnym zásahom štátu prostredníctvom zákonodarnej a súdnej moci dosiahnuť vyváženie faktickej nerovnováhy spotrebiteľa vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi, ktorý má mocenskú, ekonomickú a právnu nadvládu nad spotrebiteľom, vyplývajúcu z okolností uzatvárania predformulovaných štandardných zmlúv, v ktorých zmluvné podmienky stanovuje dodávateľ. Dodávateľ má pritom väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb. Teória absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov tak musí ustúpiť špeciálnej záväznej spotrebiteľskej právnej úprave, ktorá má svoj základ v Smernici rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorej výklad vo svojich rozhodnutiach prináša a upresňuje Európsky súdny dvor. 1.5.2004, t.j. dňom vstupu SR do Európskej únie (ďalej len EÚ) sa stali na území SR záväznými právne akty EÚ vrátane aj zmienenej Smernice rady 93/13/EHS. Uviedol, čo o konkurencii noriem O. z. a Obch. zák. v rovine spotrebiteľského práva na Slovensku zásadne platí podľa publikácie Jaroslav Krajčo, Spotrebiteľská zmluva v aplikačnej praxi v SR a EÚ, EUROUNION, október 2011, str.34 a, čo KS Prešov v rozsudku 6Co/81/2012-279 zo 14.2.2013 konštatuje. Dodávateľ napadol cit. rozsudok KS v Prešove ústavnou sťažnosťou, avšak ÚS SR svojím uznesením I.ÚS 402/2013-10 z 19.7.2013 ústavnú sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť odmietol a k prednostnej aplikácii O. z. v úverovom vzťahu nemal žiadne výhrady. III. Vo vzťahu k trovám. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že súd je v zmysle § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa, ktoré sa stalo účinným od 1.5.2014 povinný na premlčanie prihliadnuť ex offa. Preto námietku premlčania vznášať nemusel a jeho argumentácia sa javí ako neúčelná. Túto argumentáciu žalobcu považuje za nenáležitú, keďže sa nemohol 13.11.2013, kedy koncipoval svoje vyjadrenie, v ktorom vzniesol námietku premlčania a poukázal na neplatnosť formulárovej Dohody spoliehať na to, že 1.5.2014 vstúpi do účinnosti § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa, na základe ktorého bude súd v spotrebiteľských veciach ex offa prihliadať na premlčanie. V predmetnom právnom spore bolo potrebné právne argumentovať a náležitým spôsobom chrániť záujmy spotrebiteľa. Naše vyjadrenie, v ktorom uplatnil námietku premlčania a poukázal na neplatnosť formulárovej Dohody bolo náležité, vecné a účelné. Žalobca zároveň považuje jeho trovy za neúčelne vynaložené, keďže združenie bolo - podľa jeho názoru - zriadené za účelom ochrany spotrebiteľa, a preto by malo ako odborník jednotlivé úkony vykonávať v prospech spotrebiteľa samo. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že zo žiadneho zákonného ust. nevyplýva, aby sa účastník odborne spôsobilý nemohol dať v súdnom konaní zastúpiť advokátom. Takáto argumentácia žalobcu je nepresvedčivá a naráža aj na základné princípy občianskeho súdneho konania. Navyše, Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je založené predovšetkým z obetí nekalých praktík dodávateľov na finančnom trhu a snaží sa presadzovať očistu týchto právnych vzťahov. Prečo by združenie muselo byť odborníkom v danej problematike, keď si ho zakladajú laici, ktorí boli sami poškodení rôznymi praktikami dodávateľov. Prečo by títo laici mali byť odborníkom dokonca na právo procesné, pričom na druhej strane stojí špecializovaná advokátska kancelária žalobcu. Je nepochopiteľné a priam zarážajúce, že žalobca ako silná a bohatá inkašná spoločnosť, ktorá sa v súdnych konaniach bez akýchkoľvek rozpakov necháva právne zastupovať silnou advokátskou kanceláriou upiera právo na právne zastupovanie bezmajetnému združeniu na ochranu spotrebiteľov. Citoval znenie čl.7 ods.1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Súd vo svojom rozhodnutí pristúpil k zamietnutiu žaloby po tom, ako vzniesol námietku premlčania a náležite argumentoval, prečo Dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku nemožno priznať právne účinky. Ukazuje sa, že jeho činnosť ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa je dostatočne účinným prostriedkom zabrániť dodávateľom porušovať spotrebiteľské práva. Ak sa teda žalobca zaoberá neúčelnosťou jeho trov, pričom práve vďaka jeho pôsobeniu v konaní došlo k prevažnému úspechu žalovaného, jeho argumentácia sa stáva skutkovo aj právne nepresvedčivou. IV. Návrh na rozhodnutie. S poukazom na uvedené považuje argumentáciu žalobcu v jeho odvolaní za nenáležitú, preto navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uplatňuje si aj náhradu trov odvolacieho konania za toto podanie 111,21 € (§ 13a ods.1 písm. c/ vyhl.č.655/04 Z. z. v znení neskorších predpisov, ďalej AT; poznámka vedľajšieho účastníka) a režijného paušálu 8,39 € (§ 16 ods.3 AT) a 20 % DPH 23,92 €, teda celkove trovy

odvolacieho konania 143,52 € (osvedčenie o registrácii pre DPH jeho zástupcu je prílohou k vyčísleniu trov prvostupňového konania).

5. Rozsudok, okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom preskúmaný.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, aj jeho dôvody sú správne, preto sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, na čom nič nemení ani odvolanie, v ktorom sa neuvádzajú žiadne podstatné tvrdenia, ale sa v ňom iba opakujú skutočnosti uvádzané už v podaniach žalobcu, prednesených v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie výstižne a presvedčivo vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, a rozsudok vo výroku o trovách konania zmenil podľa § 388 CSP, lebo zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie rozsudku, ani na jeho zrušenie.

7. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod je daný iba vo vzťahu k výroku o trovách konania.

8. Odvolacím dôvodom upraveným v § 205 ods.2 O. s. p. zodpovedajú (v základných rysoch) odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 CSP.

9. Podľa § 221 ods.1 písm. h) O. s. p. súd rozhodnutie zrušil, len ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

10. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

11. Súd prvej inštancie, pokiaľ žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

12. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, čo sa týka zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti, možno doplniť nasledovne: Závery súdu, ohľadne neplatnosti uznania záväzku žalovaným a nemožnosti aplikovania § 110 ods.1 O. z., čo sa týka 10 ročnej premlčacej doby, sú správne a sú v súlade so súdnou praxou (rozsudok 8MCdo 1/2014 z 30.3.2015 NS SR), lebo nebolo preukázané, že uznanie záväzku bolo prejavom jeho slobodnej vôle, keďže nebolo preukázané, že si bol vedomý, že podpisuje aj uznanie záväzku a, že tento záväzok je premlčaný. Rovnako tak postup súdu, keď pri rozhodovaní použil ust. O. z. a nie ust. Obch. zák., bol správny a zodpovedal súdnej praxi (rozsudok 3MCdo/12/2014 z 21.4.2015 NS SR).

13. V prejednávaní veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Od 1.5.2014 bol súd povinný prihliadnuť aj bez návrhu na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával (§ 5b zák. č. 250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č.372/90 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, účinného od 1.5.2007), preto námietka premlčania vznesená vedľajším účastníkom už nemala nijaký právny význam. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zástupcu, avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj

právnickej osobe, ak vystupuje v spore a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl. 47 ods. 2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zastúpením v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zastupovanie advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 ÚS SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňalo i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá bola oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak šlo o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zastupovanie, ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zastupovanie splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

14. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

15. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

16. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

15. Žalobca, ani vedľajší účastník nemali v odvolacím konaní úspech, preto nemajú právo na náhradu jeho trov a žalovanému v ňom žiadne trovy nevznikli.

16. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.